

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1046 ²	Κυρ. Α' Νηστειῶν (Ὁρθοδοξίας) (Ἰω. 1,44-52) 1 Μαρτίου 2015 πρωί (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ πανταχοῦ παρουσία τοῦ Θεοῦ

«Λέγει αὐτῷ Ναθαναήλ· Πόθεν με γινώσκεις;» (Ἰω. 1,49)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ Πρώτη (Α') Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν ἢ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ θ' ἀπασχολήσω τὴν ἀγάπη σας μὲ ἓνα πρακτικὸ θέμα. Θέλω νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας στὸ ἐρώτημα ἐκεῖνο ποὺ ἔθεσε ὁ Ναθαναήλ στὸν Κύριο ὅταν τοῦ εἶπε· «Πόθεν με γινώσκεις;», ἀπὸ ποῦ με γνωρίζεις; (Ἰω. 1,49). Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ τοῦ Ναθαναήλ, ὅπως καὶ στὴν ἀπάντησι τοῦ Κυρίου, ὑπάρχει κρυμμένη **ὠφελιμωτάτη πνευματικὴ διδασκαλία**.

Ὁ Ναθαναήλ δὲν ἐγνώριζε τὸ Χριστό. Ὁ Χριστὸς τοῦ ἦταν ἄγνωστος. Εἶχε ὅμως ἓνα φίλο, τὸν Φίλιππο, ποὺ εἶχε γνωριστῆ μὲ τὸ Χριστό, καὶ ἀφ' ὅτου πίστεψε σ' αὐτὸν ἔπλεε σὲ ὠκεανὸ χαρᾶς. Θεώρησε λοιπὸν καθῆκον ὁ Φίλιππος νὰ καλέσῃ καὶ τὸ Ναθαναήλ **νὰ γνωρίσῃ τὸ Χριστό**. Ὄταν μετὰ ἀπὸ κάποιον δισταγμὸ ὁ Ναθαναήλ πείσθηκε νὰ πλησιάσῃ, πρὶν ἀκόμη μιλήσουν, ὁ Κύριος –ποῦ πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπε– λέει γι' αὐτόν· «*Ἰδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι*», νὰ ἔνας ἄνθρωπος ποὺ μέσα του δὲν ἔχει ὑποκρισία (ἐ.ἀ. 1,48). Ὁ Ναθαναήλ ἀπόρησε, πῶς τὸν γνωρίζει, καὶ κάνει τὸ ἐρώτημα· –Κύριε, ποῦ με ξέρεις, καὶ δίνεις τέτοιο πιστοποιητικὸ γιὰ μένα; Καὶ τότε ὁ Κύριος τοῦ ἀποκαλύπτει μιὰ λεπτομέρεια τῆς ζωῆς του, ποὺ μόνο ὁ ἴδιος γινώριζε. –Σὲ εἶδα, λέει, «*ὑπὸ τὴν συκῆν*», σὲ εἶδα κάτω ἀπ' τὴν συκιά (ἐ.ἀ. 1,49); σὲ εἶδα τὴν ὥρα τῆς κατανύξεώς σου, τὴν ὥρα ποὺ προσευχόσουν... Ὁ Ναθαναήλ ἔμεινε κατάπληκτος, καὶ λέει· –«*Ραββί, σὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ*». Καὶ ὁ Κύριος ἀπαντᾷ· –Πιστεύεις διότι σοῦ φανέρωσα ἓνα μυστικὸ σου; «*μεῖζω τούτων ὄψει*», θὰ δῆς ἀκόμα μεγαλύτερα (ἐ.ἀ. 1,51); θὰ δῆς τὸν οὐρανὸ ν' ἀνοίγῃ καὶ ἄγγελοι ν' ἀνεβαίνουν καὶ νὰ κατεβαίνουν στὸν Υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτὸ εἶνε τὸ περιεχόμενο τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου. Ἄλλ' ὅπως σᾶς εἶπα, ἀπὸ τὴν ἐρώτησι τοῦ Ναθαναήλ καὶ τὴν ἀπάντησι τοῦ Κυρίου μας «*Σὲ εἶδα ὑπὸ τὴν συκῆν*» διδασκόμαστε ἕνα ὑψιστὸ δίδαγμα. Ποιό· ὅτι ὁ Χριστὸς ὅπως γινώριζε τὴν προσωπικὴ καὶ μυστικὴ ζωὴ τοῦ Ναθαναήλ, ἔτσι γνωρίζει καὶ τὴ ζωὴ μου καὶ τὴ ζωὴ σας, τὴ ζωὴ ὅλου τοῦ κόσμου. Διότι **βρίσκεται παντοῦ καὶ ὅλα γίνονται μπροστά του**.

Εἶνε ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας, ὅτι ὁ Κύριος δὲν εἶνε ἀπλῶς ἓνας ἄνθρωπος· **εἶνε ὁ Θεός**, καὶ ὡς Θεὸς **εἶνε πανταχοῦ παρών**. Ἀπὸ τὰ μικρά μας χρόνια μιὰ μάνα ἢ μιὰ γιαιὰ μᾶς ἔμαθε νὰ λέμε «Κύριε, ποῦ εἶσαι ὁ πανταχοῦ παρών...». Σκεφτήκαμε τί ἔννοια ἔχει αὐτό;

–Μὰ **πῶς εἶνε δυνατόν**, λένε μερικοί, νὰ ἔνε πανταχοῦ παρών; Αὐτὸ ἀντιβαίνει στὴ λογικὴ.

Ἀπαντοῦμε μὲ **τρία παραδείγματα ἀπὸ τὴ φύσι**. Στὸ δημοτικὸ ὁ δάσκαλος, γιὰ ν' ἀκονίσουμε τὸ μυαλό, μᾶς ἔβαζε νὰ λύσουμε τὸ αἶνιγμα: «Κλείνω τὸ σπιτάκι μου, κι ὁ κλέφτης εἶνε μέσα». Κι ἀφοῦ μᾶς παιδεύε, ἔλεγε τὴ λύσι: ὁ κλέφτης εἶνε **ὁ ἥλιος**. Ἐνῶ τὸ σπίτι εἶνε κλειστό, ὁ ἥλιος κατορθώνει καὶ περνάει τὰ τζάμια, καὶ εἶνε μέσα καὶ στὴν καλύβα τοῦ φτωχοῦ καὶ στὸ παλάτι τοῦ πλουσίου. Οἱ ἀκτίνες του περνοῦν ἀκόμη καὶ τὰ κάγκελλα τῆς φυλακῆς, φθάνουν καὶ στὰ ὑπόγεια. Ὁ ἥλιος χαϊδεύει καὶ ἀγκαλιάζει ὅλους· εἶνε τὸ φίλημα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀκτίνα του σπάει τοὺς φραγμοὺς τοῦ χώρου, εἰσχωρεῖ παντοῦ. Καὶ ἂν ὁ ἥλιος, ἓνα δημιούργημα, ἔχη τὴν ἰκανότητα νὰ εἶνε παντοῦ, πόσο μᾶλλον ὁ Δημιουργὸς του; Ἀλλὰ καὶ **ὁ ἀέρας** δὲν εἶνε παντοῦ; Αὐτὸς περισσότερο κι ἀπ' τὸν ἥλιο· διότι δὲν κινεῖται μόνο σὲ εὐθεῖα, ὅπως τὸ φῶς. Πάει ὅπου θέλει. Κατορθώνει νὰ εἰσχωρῇ κι ἀπὸ μιὰ ἐλάχιστη σχισμὴ. Περικαλύπτει τὴν ὑδρόγειο σὰν σεντόνι. Ἄν λοιπὸν τὸ δημιούργημα κατορθῶνῃ νὰ διεισ-

δύη παντοῦ, πολὺ περισσότερο ἐκεῖνος ποὺ δημιούργησε τὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα. Νά ὅμως κι ὁ **ἄνθρωπος**. Μπορεῖ νὰ βρίσκεται ἐδῶ, μὰ κατορθώνει μὲ τὶς νέες ἐφευρέσεις (μὲ τὴν τηλεόρασι λόγου χάριν) νὰ βλέπη αὐτὸν ποὺ εἶνε στὴ Νέα Ὑόρκη ἢ στὴ Μόσχα ἢ στὸ Λονδῖνο, καὶ ν' ἀκούη τὴ φωνή του. Ἄν ὁ ἄνθρωπος τὸ κατῶρθωσε αὐτό, γιατί τάχα ὁ Θεὸς νὰ μὴν ἔχη τὴν ἱκανότητα νὰ εἶνε πανταχοῦ παρών; Ὁ Θεὸς μάλιστα δὲν παρίσταται μόνο ἐξωτερικῶς· εἶνε καὶ μέσα στὴν καρδιά, σὶς σκέψεις, στὰ αἰσθήματα, στοὺς πόθους, σὲ ὅλο τὸ εἶναι μας. Εἶνε ὁ καρδιογνώστης.

Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ παρών, βεβαιώνεται ἀπὸ ὅλη τὴν **ἁγία Γραφή**. Σὰς θυμίζω μόνο ἓνα χωρίο, ἐκεῖ ποὺ ὁ ψαλμωδὸς λέει· Κύριε, ἔκανα τὴν ἁμαρτία καὶ τρέμω· ποῦ νὰ πάω νὰ κρυφτῶ; Ἄν κάνω φτερά σὰν ἀετὸς καὶ πετάξω στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, ἐκεῖ εἶσαι Θεέ μου. Ἐὰν ἀνοίξω τὴ γῆ καὶ κατεβῶ μέσ' σὶς σπηλιές, κ' ἐκεῖ σὲ βρίσκω. Ἐὰν καταδυθῶ στὰ βάθη τῆς θάλασσας, κ' ἐκεῖ συναντῶ τὸ χέρι σου (βλ. Ψαλμ. 138,7-10). Καὶ πράγματι· ἂν ἓνας Ἑλληνας ἐγκληματήση, περνάει τὰ σύνορα, πάει σ' ἄλλο κράτος, καὶ ξεφεύγει ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλ' ὅταν ἐγὼ ἐγκληματήσω στὸ Θεό, ποιά σύνορα νὰ περάσω; Ἡ αὐτοκρατορία του εἶνε ἀπέραντη. Ποῦ ἀρχίζει καὶ ποῦ τελειώνει; Στὰ ἄστρα; Πέρα ἀπὸ τὰ ἄστρα; Δὲν ὑπάρχουν σύνορα.

Ἡ ἀλήθεια, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ παρών, εἶνε **πνευματικὸ ὄπλο**. Ὅποιος τὸ ἔκανε αὐτὸ βίωμά του, δὲν νιώθει μόνος. Ἀποκτᾷ φτερά. Στὴ ζωὴ τοῦ Κολοκοτρώνη ἱστορεῖται, ὅτι κάποτε σὶς μάχες μὲ τὸν Ἱμπραῆμ στὴν Πελοπόννησο οἱ συμπολεμισταὶ του τὸν ἐγκατέλειψαν. Τότε ἐκεῖνος εἶπε· –Δὲν εἶμαι μόνος· δίπλα μου εἶνε ὁ Θεός, ποὺ ἀγαπᾷ τὸ δίκαιο καὶ θὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἐλευθερία...

Ἔχεις φόβο; ἔχεις πόνο; ἀδικεῖσαι; συκοφαντεῖσαι; καταδιώκεσαι; κινδυνεύεις; Ἡ πίστι ὅτι δίπλα σου ἔχεις τὸ Θεὸ εἶνε **μεγάλῃ δύνامي**· ἀκόμη κι ὅταν ὁ χάρος φτερουγίξῃ μὲ τὰ μαῦρα του φτερά καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προσφέρῃ βοήθεια. «Ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακὰ, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ»· κι ἂν πρόκειται νὰ περάσω τὸ σκοτεινὸ γεφύρι τοῦ θανάτου, καὶ τότε, Θεέ μου, εἶσαι κοντά μου (Ψαλμ. 22,4).

Ἀλλὰ ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε κοντά μας εἶνε καὶ σωτήριο **χαλινάρι** τοῦ ἀνθρωπίνου κτήνους. Εἶσαι ἕτοιμος νὰ κάνῃς τὸ κακό; Μιὰ φωνὴ ἀ-

κούγεται μέσα σου Ἄλτ! καὶ σταματᾷς. Ὁ Ἰωσήφ ὁ πάγκαλος βρέθηκε στὴν Αἴγυπτο μόνος μὲ τὴν ἀνήθικη γυναῖκα τοῦ Πετεφρῆ, ποὺ τὸν καλοῦσε ν' ἁμαρτήσουν. Τί τὸν συγκράτησε; Ἡ σκέψι «Μὲ βλέπει ὁ Θεός, πῶς νὰ κάνω τὴν ἁμαρτία;» (Γέν. 39,9). Καὶ κάποιος ἀσκητὴς εἶχε παρόμοιο πειρασμό. Πῆγε μιὰ διεφθαρμένη γυναῖκα καὶ προσπαθοῦσε μὲ τὰ θέλγητρά της νὰ τὸν παρασύρῃ στὴν ἁμαρτία. Κ' ἐκεῖνος ὄχι μόνο ὁ ἴδιος σώθηκε ἀλλὰ κι αὐτὴν ἔφερε σὲ μετάνοια. Πῶς; Μὲ τὴ διδασκαλία τῆς πανταχοῦ παρουσίας. Τῆς λέει· –Πολὺ καλά, ἀποφάσισα νὰ κάνουμε τὴν ἁμαρτία. –Ποῦ; –Στὴν πλατεῖα τῆς πόλεως τὸ μεσημέρι! –Πῶπω! δὲ ντρέπεσαι; νὰ μᾶς βλέπη ὅλος ὁ κόσμος; Τέτοιο πρᾶγμα δὲ μοῦ τό'πε ὁ πιὸ διεφθαρμένος ἐραστής. –᾿Ω δυστυχισμένη κόρη, τὸν κόσμον φοβήθηκες; Ὅπου νὰ πᾶμε, μᾶς βλέπουν τὰ μάτια τοῦ Θεοῦ!... Τότε ἡ γυναῖκα χαμήλωσε τὸ κεφάλι, βούρκωσαν τὰ μάτια της καὶ μετανοημένη λέει· Πάτερ, ἐγκαταλείπω τὴν ἁμαρτία, φεύγω νὰ ἀσκητέψω...

Ἴδου πῶς ἡ πίστι στὴν πανταχοῦ παρουσία τοῦ Θεοῦ γίνεται ὄπλο, δύνამις, χαλινάρι. Τὸ πλησιέστερο πρόσωπο γιὰ τὸν καθένα μας εἶνε ἡ μάνα. Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς μᾶς γνωρίζει παραπάνω κι ἀπ' τὴ μάνα, κι ἀπ' τὴ σύζυγο, κι ἀπ' τὸ γιατρό, κι ἀπ' τὸν ἀστυνόμο, κι ἀπ' τὰ ραντάρ, παραπάνω ἀπὸ ὅλα. **Ὁ Θεὸς ἐποπτεύει τὰ πάντα**. ᾿Ω τί τρομακτικὴ ἀλήθεια γιὰ τοὺς ἀσεβεῖς, τί ἐνίσχυσι γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς!

Ἀγαπητοί μου! Στὴν ἀρχαία ἐποχὴ ὑπῆρχε ἓνας λαὸς ποὺ λάτρευε τὸν ἥλιο. Μόλις ἀνέτελλε, ἔπεφταν καὶ τὸν προσκυνοῦσαν. Καὶ ὅσο φώτιζε τὴ γῆ, κανένας δὲν ἔκανε κακό. Γιατὶ ἔλεγαν· **Μᾶς βλέπει ὁ ἥλιος!** Ὅταν ὅμως βράδιαζε, ὅλοι ἄρχιζαν τὶς ἁμαρτίες, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ ἥλιος δὲν τοὺς βλέπει.

Ἐμεῖς δὲν πιστεύουμε στὸν ἥλιο καὶ τὰ ἄστρα· πιστεύουμε στὸν ἀληθινὸ Θεό, ποὺ εἶνε πανταχοῦ παρών. Γι' αὐτὸ ἄς ἐντυπώσουμε στὴν καρδιά μας ἓνα δίδαγμα· **Ὑπάρχει ἓνα μάτι, ποὺ τὰ βλέπει ὅλα· ὑπάρχει ἓνα αὐτί, ποὺ τ' ἀκούει ὅλα· ὑπάρχει ἓνα χέρι ποὺ τὰ γράφει ὅλα**. Νά ἡ πανταχοῦ παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ἄς πένσουμε νὰ τὸν προσκυνήσουμε καὶ ἄς γίνουμε παιδιὰ του ἀγαπημένα. Καὶ τότε πιστεύεις; θαύματα θὰ δῆς στὴ ζωὴ σου, στὸ σπίτι σου, στὴν κοινωνία. Πιστεύεις; ἡ καρδιά θὰ γίνῃ παράδεισος. Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, αἰνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**